

Ἄχ! καὶ μέγα προβατάκια μ',
ἄχ! λαχέιο μ', ἄχ! χαρὶνικα μ',
ἐξασημένα γραμματάκια μ',
δὴλα περισσευματάκια μ'.

Ἄχ! ἡ σύμβασις ἐκείνη!... Θεὸς ἄσχωρόστην λέγε τώρα...
σύντροφέ μου, τείνω τούτα;
ἄχ! μεμύρια περιττούτα,
ἄχ! ἄντιο Λευκόρα.

Σχοῦγγα θέλω γὰρ γεινῆαι,
γὰρ νὰ 'μπαῶ καλὰ 'στὸ μάτι
τοῦ γαλιῆν τοῦ Κορσζάνη.

Ζάπα μ', Νίκα μ',
μέλι μ', γλόια μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
κίτρο μ', φράπα μ'.

Σχοῦγγα μόνος μου θὰ κάνω... Κάντε, θὰ τὸ μετανοήσω.
ἔσκουσε κ' ὁ Θεοδώρακις πῶς ἐγὼ σοῦ δίνω γνάσιες.
Μόνος σου χωρὶς ἐμένα θάσαι γὰρ τὸ πανηγύρι...
μὲ τ' ἀνήμι τοῦ Βουδούρη δὲν θὰ ὀῆς ποτὲ χαίρει.

Μοῦ εἰχτησαν οἱ φίλοι σου
κ' ἡ γάτας σου κ' οἱ σκύλοι σου,
μὰ δὲν ἐσχηῶ τὸ εἰς μὲν καὶ τοῦ φυλακισμένου,
τοῦ Σιῆν, ποῦφαίε πολλά,
μὰ τοῦκαμαν πολὺ καλὰ
νὰ τὸν καθίσουν 'στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου.

Σχοῦγγα θὰ κάνω μόνος μου γὰρ ὁ ἔξαφανίσω,
ἔπταξε τὸ πούλιαι σου, σούφρυε τὸ λαυράκι,
θὰ πῶ νερὸ τῆς λησμονηδῆς γὰρ νὰ σὲ λησμονήσω
καθὼς ἐκείνο τὸ χαρὶ, ποῦ'γαγα 'στὸ Λουτράκι.

Σχοῦγγα μ', κλίκα μ',
Ζάπα μ', Νίκα μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
πᾶμε, πᾶμα'.

Π. — Τὴν ἀκουσε τὴν ἐπαρδὸν τοῦ νέου μας τσοπάνη;
Φ. — Τὴν ἀκουσα... κ' ἀπὸ μακρὰν 'στὴν ἀκοήν μου φθάνει.

Μῆλα μ', σῦκα μ',
Ζάπα μ', Νίκα μ',
Νίκα μ', Ζάπα μ',
Π. — Νὰ μὰ φάπα μ',

Φ. — Καὶ τώρα, Περιπέλο μου, μὲ κλαπαδόρα σήκω
καὶ τὸν Καλογερόπουλο νὰ ψάλομε τὸν Νίκο.

Κ' ἐγὼ τὸν νέον Ἰγούργον τὸν ἐκτιμῶ πολὺ...

Π. — Ἄειος κ' ὑπεράδειος ὁ Νίκος, Φασουλῆ.

Νὰ βροῖ κ' αὐτὸς περισσεύμα, νὰ κῆνη καὶ ρουσοφέτα.

Φ. — Σῶπα καὶ 'στὸν Σιμόπουλον ὁ Κόντες λέει τέτοια:

Κ' ἂν ἀπὸ μέγα χάρσιες πάντα νὰ μ' ἀγαπᾷς,
θυμῶνος πῶς περῶσαμ κ' ἐνὸς Ἀρχῆς κ' ἐν τέλει...
μὴν κῆνης σχοῦγγα μόνος σου, μήνε κ' ἄλλοδ νὰ πῆς,
μὲ τέτοια μῆμη, σύντροφε, κανεὶς δὲν θὰ σὲ θέλῃ.

Π. — Πανίλημονες πολιτενταί, πόσα φαράκια πίνετε
γὰρ τὰ κοινὰ συμφέροντα...
μὰ πᾶμε καὶ 'στὸν γέροντα,
ποῦ κἀνθε βροδὸν μᾶζοῦς 'στὸ σημεῖο τοῦ γίνεται,
καὶ πῆν ἡμῆτεροι πολλοὶ
κ' ἐν παρομοίαις ὁμιλεῖ.

Φ. — Εἶπε καὶ γὰρ τὴν σύμβασι πῶς εἶναι σὴν μπατήρα
μὲ σκάλιας γλιστεραῖς,
κ' ὁ κύριος Σιμόπουλος ἐγλιστήσῃ ἐκεῖ πέρα
κ' ἔπαθε συμφορᾶς.

Τοὺς λέει τόσα χωρατὰ, κ' οἱ φίλοι μὲ τάστεια
ἐξέχονον τὴν ηἰστοία.

Κ' ἂν' τοῦ βροδίου τὸ κέρατο τὸν ἀρχηγὸς περῆ...

Π. — Πνευματώδης κύριος ὅταν δὲν κυβερνᾷ.

Φ. — Πι σκαπτικοί, τί νόστιμοι τὸν Θεοδώρακι ὁ λόγος,
κ' ἔχει τὰ κέρατα του μὴν λὲν ὁ τὸν Θεομῶν μπαμπούλας,
κ' εἰν' ἕνας γέρος νεαρὸς χωρὶς ποτὲ νὰ τρώγῃ
μήνε γραδοῦρι τοῦ κοῦ, μήνε καὶ τῆς σκακούλας.

Π. — Δουπὸν ἔς πᾶμε γρήγορα κ' ἐμεῖς, βρε Φασουλῆ,
ν' ἀκούσωμε πῶς σαρκασμοὺς τοῦ Μεριοτοφελῆ.

Ἦτης Βάργηνας τῆς Ράβεν τὸν τιμημένον θάνατον
τόσα κορίτσια δύστυχα τὴν ἐκλάναν σὴν μάννα των,
κ' ἂν' δία πλουσιώτερο 'στὸ μνημα τῆς ἐφίην
μᾶς ὀρφανῆς φτωχολογῆς ἄδατο στεφάνι.

Θερμὸν εὐχαριστήριον πρὸς ἀγνωστὸν μας κύριον.

Μῆσα 'στῆς νέας κρείσσας ἐκείνην τὴν κραιπλίην
τὸν ἀγνωστὸν μας κύριον εὐχαριστοῦμεν πάλιν,
ὅπου κ' ἐμπράκτως ἐκτιμῶ τοῦ Φασουλῆ τὴν λύραν,
κ' ἤθελα νὰ τὸν ἡγορᾶζα γὰρ τὴν καλήν μου μοῖσαν.
Θ' ἀποκριθῶμεν δὲ κ' ἐμεῖς, ὅσταν μὰς φανῇ,
πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του, τὴν τόσον εὐγενῆ.

Ἄγγιλλεὸς τοῦ Παράδου, ποιητὸ μὲ ἀμνηστου,
ἕνας τόμος ἐξεδόθη ποιημάτων ἀνεκδότων...
ποῖος ἐμπνευσεν δὲν θάρρη κ' ἕνα λόδον τῆς ψυχῆς του
εἰς τὴν μοῖσαν τῆς παρῶδος, εἰς τὴν μοῖσαν τὸν ἐρῶσαν;
Τίς τὸν πρότανος μὲ ὀνειρῶν δὲν θ' ἀναπολήσῃ ἡμέρας
καὶ νεότητος χιμαίρας;
ἕνας τόμος ποιημάτων, ὀστροῦ, κἀλλους, ἐρωσιτίας,
τὸν σούφρυα, τὸν γεραίρα...
εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον θὰ τὸν βροῖτε τῆς «Ἐστίας»
καὶ παρὰ τῷ Σαλιβέρο.

Τάδε καὶ πάλιν 'στὸ κοινὸν ὁ Φασουλῆς κηρύττει:
εἰς τὸ Φωτιῶν ἐρέσειε τοῦ τραπεζομοσίην,
καὶ πᾶσαι τῆς Ἐθνικῆς χαρτιὰ λαχειοφόρα
μήπως ἀνοίξῃ ἡ τύχη σας καὶ σὰς ἀφῆσ' ἡ φάρα.
Ἡ Τύχη καταφθόνον βεβαίως ἔχει κῆνε
ἐκείνο τὸ περιφθόνον Γραφεῖο τοῦ κῆρ Γιάνην.
Ἐστῆρ' ἐκεῖ τὸ σπῆν τῆς, ἐκεῖ τὸ μαγαζὶ τῆς,
καὶ δὲς τὸν κλήρους τυχέρος σμοσιπᾶ μετ' ἀσσοιτίας...
ἐλατῶνος πάλιν κέρδιον Παπᾶς ὁ τραπεζιῆς,
μὰ κ' ὁ Παπανδρέουλος, τοῦ Πύγου κημητίας.